

Hồi Thứ Mười Ba

Xú Nữ Đa Tình

Sau khi buộc xong thuyền thì Giang Hải Phong vội vàng lên bờ. Chàng lên đến bờ đá trên Bắc Cao Phong thì chợt nhớ một chuyện quan trọng nên trầm nghĩ:

- “Hồngбет, năm ngày sau, vào lúc hoàng hôn, chẳng phải là ta đã hẹn với Tả Nhân Long rồi sao? Làm thế nào phó ước với bọn Hàng Châu Thất Nữ được?”

Nghĩ đến đây, bất chợt chàng quay lại, định đi thông báo với những cô nương kia một tiếng, bảo bọn họ hẹn một ngày khác. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui chàng lại cảm thấy bất ổn, vì làm như thế thì nhất định sẽ bị bọn họ khinh thị, thôi thì cứ y như hẹn mà làm, đến khi đó nhiều lắm là ứng phó hai mặt, chuyện cũng chẳng có gì ghê gớm.

Chàng lên tới Thạch Cơ Tự thì thấy Thiết Chưởng Hắc Ứng Lâu Vân Bàng đang đùa giỡn với con hắc ưng trước cổng chùa. Thấy Giang Hải Phong trở về, lão cười lớn rồi nói:

- Người xem, con súc sinh thân yêu của ta đã trở về rồi này.

Giang Hải Phong đâu còn lòng dạ nghĩ tới con hắc ưng của lão, chàng chỉ gật gật đầu rồi bước thẳng vào trong.

Lâu Vân Bàng vội ôm lấy chim rồi chạy theo, nói:

- Lão đệ, người đi đâu vậy? Đi đâu mà cả nửa ngày mới trở về?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Đi gặp Tả Nhân Long.

Lâu Vân Bàng ngạc nhiên, nói:

- Ôi, sao ta chẳng biết chuyện này?

Trong lúc đối thoại mấy câu thì hai người đã vào tới phòng. Giang Hải Phong thay y phục, tìm bồn nước rửa mặt mà chẳng nói một tiếng nào. Chốc chốc Lâu Vân Bàng ngấm nhìn chàng từ trên xuống dưới, tựa như lão muốn tìm một vết tích gì trên thân người chàng.

Rửa mặt xong, Giang Hải Phong thở dài một hơi rồi đến ngồi xuống ghế. Lâu Vân Bàng rót cho chàng một chén trà và nói:

- Uống chén trà rồi nghỉ ngơi một chút đã.

Nói thế nhưng vì không nhẫn nại được nên lão lại hỏi:

- Kết quả thế nào?

Giang Hải Phong nhấp một ngụm trà rồi nói:

- Tại hạ bại rồi!

Chàng lấy chiếc bạch y đưa cho Lâu Vân Bàng và nói tiếp:

- Lão xem, đây là do kiếm của Tả Nhân Long rạch nát đấy.

Lâu Vân Bàng biến sắc nhưng lão liền cười và nói:

- Thế này thì có gì, chưa đủ thương được người ta thì không thể gọi là thua.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tả Nhân Long tự biết không phải là đối thủ của tại hạ nên lén học một bộ kiếm pháp khác trong mấy ngày qua, bộ kiếm pháp đó rất kỳ ảo, tại hạ nhất thời sơ ý nên suýt nữa đã bỏ mạng dưới kiếm của hắn.

Lâu Vân Bàng “à” một tiếng rồi như sực nhớ chuyện gì, lão vội nói:

- Đúng rồi, lúc nãy Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ đến nói rằng Tả Nhân Long từng đến Thiên Trúc Tự. Con bà nó! Ta cho rằng hắn lại nói dối nên mắng cho một trận rồi tống cổ đi rồi.

Giang Hải Phong gật gật đầu, nói:

- Nói vậy là Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch ở tại Thiên Trúc Tự phải không?

Lâu Vân Bàng ngạc nhiên hỏi lại:

- Cái gì là Cửu Chỉ Quỷ Lão?

Giang Hải Phong bèn đem sự việc thuật lại một lượt.

Lâu Vân Bàng thộn người ra nghe rồi vò đầu, nói:

- Chuyện này có thêm một Mộc Nhị Bạch nữa thì thật đáng ghét quá, nhưng nghe người nói thì hình như lão đó cũng không đến nỗi tệ.

Lão đứng lên đi đi lại lại mấy bước rồi nói tiếp:

- Lão đệ, người yên tâm, ta dám bảo đảm là năm ngày sau người sẽ thắng Tả Nhân Long. Tiểu tử Tả Nhân Long đó tuyệt đối không đánh lại người, chỉ cần người ngầm nghĩ thật kỹ mấy chiêu kiếm pháp đó của hắn là được.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tả Nhân Long là nhân vật lợi hại nhất mà tại hạ gặp được ở Trung Nguyên, lão chớ khinh thị hắn.

Lâu Vân Bàng cười cười, nói:

- Ta nào dám khinh thị hắn.

Giang Hải Phong nói tiếp:

- Sóng trước chưa yên thì sóng sau lại nổi dậy. Không ngờ đất Tây Hồ này lại là nơi tụ tập của cao thủ võ lâm.

Lâu Vân Bàng tỏ vẻ không hiểu, lão vội hỏi:

- Thế nào, còn có chuyện gì nữa?

Giang Hải Phong bèn thuật đại khái chuyện gặp Hàng Châu Thất Nữ trong đình.

Lâu Vân Bàng nghe xong thì kinh hãi nói:

- Lão đệ, người gây họa thật rồi!

Giang Hải Phong nghe lão nói vậy thì bất giác không vui, chàng nói:

- Chuyện này có gì mà gọi là gây ra đại họa? Lẽ nào tại hạ sợ mấy nữ lưu bọn họ?

Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói:

- Sợ thì không sợ, chỉ có điều lão đệ người mới vào giang hồ nên chưa rõ một vài chuyện đó thôi, phiền phức ngày càng to rồi đấy.

Lão chau mày suy nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Hàng Châu Thất Nữ rất có tên tuổi ở Giang Nam, tỷ muội bọn chúng đề có võ công cao cường, điều đó không cần phải nói, nhưng lợi hại nhất chính là xú nữ mà người vừa nói, ả này họ Hạng tên Anh, nghe nói dị dạng bẩm sinh, từ nhỏ đã được một dị nhân của phái Thanh Thành truyền thụ tuyệt kỹ.

Nói đến đây thì lão đưa tay vuốt râu rồi cười hì hì.

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Vậy thì tại hạ càng phải gặp cô ta, xem thử rốt cuộc nữ nhân này có bản lãnh lợi hại gì?

Lâu Vân Bàng nói:

- Lão đệ, ta đã từng khuyên người là hãy kết giao với Tần cô nương kia, nhưng người lại không nghe, bây giờ e rằng sắp có náo nhiệt rồi.

Giang Hải Phong lạnh lùng hỏi:

- Lão nói thế là có ý gì?

Lâu Vân Bàng thở dài, nói:

- Lão đệ, người đâu biết rằng, hết tám phần là Hạng Anh kia đã chọn người rồi.

Giang Hải Phong bất giác đỏ mặt, chàng nói:

- Lão đừng nói lung tung.

Lâu Vân Bàng cười ha ha rồi nói:

- Lung tung ư? Ta thấy điều này chẳng sai chút nào. Lão đệ, người ngồi xuống rồi ta thông thả nói cho người rõ. Ai thì ta không biết nhưng với ả Hạng Anh này thì ta rất rành.

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Đây thật là quái sự, chuyện gì không gặp lại khiến người gặp phải chuyện này! Ôi!

Nghe lão nói vậy thì Giang Hải Phong càng không hiểu gì cả, nhất thời chàng ngẩn người ra mà nhìn lão.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói:

- Lão phu cũng từng thấy qua dung diện của Hạng Anh này, thật là xấu đến phát khiếp, nhưng lão đệ người chớ khinh thị công phu của ả, từ khi ả gia nhập Hàng Châu Thất Nữ thì rất ít khi để lộ thân thủ.

Lão suy nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Trên giang hồ hình dung ả như thần long thoát hiện, nghe nói võ công của ả cao thâm khôn lường, song lâu nay chưa từng để lộ cho một ai thấy.

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Chuyện này cũng chẳng có gì lạ.

Lâu Vân Bàng cười ha ha, nói:

- Lão đệ, người hãy nghe ta nói đã. Chuyện của Hạng Anh này còn nhiều lắm. Tuy cực kỳ xấu xí nhưng nhân giới của ả này rất cao, nam nhân bình thường đừng mong lọt vào mắt ả, vì thế nên niên kỷ đã không còn nhỏ nhưng vẫn chưa thành thân.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Cô ta còn muốn kết hôn à?

Lâu Vân Bàng đáp:

- Sao lại không muốn? Nghe nói ả từng khoát lác trong võ lâm Giang Nam rằng, ở Giang Nam không có nam nhân nào xứng đáng để ả nhìn một lần. Mấy năm trước ả có tung tin là ả muốn chọn phu quân, nhưng đó là một chuyện kỳ quái.

Giang Hải Phong hiếu kỳ hỏi:

- Kỳ quái như thế nào?

Lâu Vân Bàng nói:

- Thứ nhất: Đối phương phải là thiếu niên anh tuấn. Thứ hai: Thiếu niên đó phải có võ nghệ cao cường, dù không phải là đối thủ của ả thì cũng không được kém nhiều. Thứ ba: Một khi được ả chọn thì lập tức ước định tử tử.

Lâu Vân Bàng cười ha ha rồi lắc đầu, nói tiếp:

- Những chuyện này đều là sự thật, nếu không tin thì vài ngày nữa thì người ắt biết.

Giang Hải Phong nghe vậy thì gượng cười, nói:

- Nếu đúng như lão nói thì đây quả là chuyện đau đầu rồi!

Lâu Vân Bàng phá lên cười rồi nói:

- Đau đầu à? Nghe nói nữ nhân này rất chung tình, một khi đã chọn được kẻ nào thì đến chết ả cũng theo, ngoài ra tính đố kỵ của ả thì khỏi phải nói.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Thiên hạ làm gì có quái sự như thế? Tại hạ không tin.

Lâu Vân Bàng cười cười, nói:

- Tin hay không tùy người, chuyện về Hạng Anh vẫn còn nhiều, người đã không muốn nghe thì ta cũng không nói nhiều.

Giang Hải Phong im lặng một lúc rồi chợt hỏi:

- Còn sáu cô nương kia như thế nào?

Lâu Vân Bàng lắc đầu, nói:

- Sáu ả kia võ công cũng khá nhưng kém Hạng Anh xa, võ công cao nhất trong bọn họ là lão tứ Phấn Điệp Nhi Văn Tam Cô và lão ngũ Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh, nhưng rất nhiều công phu lợi hại của hai cô này là học từ xú nữ Hạng Anh.

Quả nhiên lão ta khá rành về xú nữ Hạng Anh này, lão lại nói tiếp:

- Bình nhật sáu cô nương kia đối với vị xú đại tỷ, có thể nói là bảo sao làm vậy, mọi chuyện đều do Hạng Anh sắp đặt.

Giang Hải Phong vốn chẳng kinh tâm động phách gì, nhưng nghe Lâu Vân Bàng nói vậy thì chàng cảm thấy hối hận, hối hận là lẽ ra mình không nên ước hẹn với bọn họ.

Chàng nghĩ:

- “Nếu thật như Lâu Vân Bàng nói thì chuyện này phải giải quyết như thế nào?”

Nghĩ đoạn chàng trầm mặc, không nói gì. Còn Lâu Vân Bàng thì bất giác cười thầm, vì lần đầu tiên lão thấy Giang Hải Phong phát sầu. Đường đường một đại trượng phu như chàng mà cũng phát sầu vì một xú nữ sao? Kỳ thực, không phải Giang Hải Phong vì xú nữ Hạng Anh mà phát sầu, trong đó hơn nửa là vì chuyện Tả Nhân Long.

Lâu Vân Bàng biết chàng chưa ăn cơm nên lão tự thân ra hậu viện lấy cho chàng một phần cơm chay. Giang Hải Phong ăn xong thì trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thoáng cái hoàng hôn đã buông xuống. Giang Hải Phong nằm hồi tưởng lại những chiêu thức trong bộ Văn Tử kiếm pháp mà Tả Nhân Long thi triển đối phó với mình, trí nhớ của chàng quả nhiên kinh người. Chàng lấy giấy bút vẽ lại toàn bộ những chiêu thức mà Tả Nhân Long từng thi triển, sau đó chàng dùng cây thiết bảng thay kiếm để lần lượt diễn luyện lại.

Sau khi diễn luyện khá thuần thục thì chàng bắt đầu nghiên cứu tìm sơ hở, càng nghiên cứu kỹ, chàng càng cảm thấy sự bất phạm của bộ kiếm pháp này. Tự nhiên, khi chàng nghiên cứu sâu thêm một bước thì cũng tìm được ra mấy khuyết điểm nhỏ. Rồi từ khuyết điểm cực nhỏ đó, Giang Hải Phong vận dụng lực khảo cứu hơn người của mình để tìm cách phá giải.

Suốt một ngày một đêm, chàng tự nhốt mình trong thiền phòng để suy nghĩ mà không ăn uống gì. Cuối cùng thì chàng cũng mỉm cười và mở cửa bước ra ngoài, lúc này trời vừa rạng sáng, những hòa thượng trong chùa vẫn chưa thức dậy.

Giang Hải Phong bèn cầm thiết bảng ra rừng cây sau chùa diễn luyện từng chiêu thức của bộ Văn Tử kiếm pháp. Chỉ thấy bóng người thấp thoáng, kinh phong vù vù, lúc gần kết thúc chiêu cuối cùng thì bỗng nghe chàng phá lên cười rồi quăng thiết bảng trong tay ra.

Thiết bảng xuất thủ nhanh như chớp bay vèo đến một nơi rậm rạp trong rừng cây. Đột nhiên trong lùm cây có một tràng cười phát ra, tiếp theo là một giọng nói:

- Khá lắm!

Lời chưa dứt thì một bóng người vọt ra khỏi lùm cây, tay cầm thiết bảng vừa bắt được và xoay người phóng đi.

Giang Hải Phong quát lớn:

- Giỏi lắm, người còn muốn chạy hả?

Thân hình chàng tung lên hạ xuống là đã bỏ đến sau lưng đối phương, song chưởng chập lại, đang định đẩy ra thì đối phương cười lớn rồi lướt đi như tia chớp.

Giang Hải Phong bất giác kinh động vì thân pháp của người này quá nhanh, ngoài tưởng tượng của chàng.

Nhìn từ phía sau lưng thì thấy người này tóc bạc trắng, thân hình cao gầy, trông rất giống Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch.

Giang Hải Phong đoán chắc là lão ta chứ không còn ai khác, nhưng nhất thời chàng không chào hỏi, bởi chàng có ý muốn thử công phu với lão. Chàng lạnh lùng quát:

- Còn không đứng lại hả? Đánh!

Chỉ sau hai cái lắc người thì chàng đã bám sát đối phương, thân hình hạ xuống cách đối phương chừng hai thước, đơn chưởng cũng lập tức phát ra.

Dường như đối phương không ngờ khinh công của Giang Hải Phong nhanh đến thế nên vội soạt chân tới trước, song thủ vung ra theo thế Cơ Ứng Triển Vũ, toàn thân như một mũi tên bay tới trước.

Giang Hải Phong liền vận khí vào đan điền, thi triển thuật khinh thân Tiểu Bích Truy Biên mà chàng đã khổ luyện mười năm trên hoang đảo. Thân hình chàng như hải âu lướt sóng, chớp mắt đã vượt qua trước đối phương và thi triển thuật Thiên Lãng Sa quay phắt người lại.

Người kia phá lên cười ha ha rồi nói:

- Giang Hải Phong, tuyệt lắm, lão phu phục ngươi rồi.

Bây giờ Giang Hải Phong đã có thể chứng minh phán đoán của mình, trước mặt chàng quả nhiên là Mộc Nhị Bạch.

Chàng cười nhạt, nói:

- Mộc lão đến đây có điều chi chỉ giáo? Xin cứ nói rõ, bằng không thì phải trả sự công bằng cho tại hạ.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Thế nào, ngươi muốn đánh nhau với ta chăng?

Giang Hải Phong cố nén nộ khí, chàng nói:

- Lão đến đây thám thính là có ý gì? Hành động này của lão thật chẳng quang minh chút nào.

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói:

- Giang Hải Phong ngươi quá vô lý rồi, lẽ nào Bắc Cao Phong này là cấm địa của ngươi, lão phu không thể lai vãng?

Nhất thời Giang Hải Phong chẳng biết nói thế nào. Mộc Nhị Bạch lại mỉm cười nói tiếp:

- Được rồi, ta thấy ngươi cũng đã học xong bộ Văn Tử kiếm pháp và nhất định là ngươi cũng nghiên cứu ra chiêu thức lợi hại hơn để phá giải. Lần này Tả Nhân Long bại chắc rồi.

Giang Hải Phong thật không biết phải ứng phó với vị lão nhân này như thế nào, những lời tam diện thất đảo của lão càng làm cho chàng lúng túng. Còn Mộc Nhị Bạch nói xong mấy câu thì lại cười hì hì, nói tiếp:

- Nhưng lão phu còn có một điều muốn nói...

Giang Hải Phong liền hỏi:

- Điều gì?

Mộc Nhị Bạch nghiêm túc nói:

- Nghe nói xú nữ Hạng Anh đã ước hội với người, nữ nhân này là một ma đầu khó đụng đến nhất ở Giang Nam, người vướng vào ả là một chuyện cực kỳ bất hạnh.

Nói đoạn lão cười cười rồi tiếp:

- Ta khuyên người hãy nhanh chóng tránh đi chỗ khác thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Đa tạ hảo ý của lão. Tại hạ chẳng bận tâm đến Hạng Anh và cũng chẳng đi đâu cả.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Được rồi, dù sao thì ta cũng đã nói hết lời, nghe hay không nghe là tùy người, ta đi đây.

Nói đoạn lão cung thủ chào rồi quay bước đi ngay.

Giang Hải Phong cũng chẳng nói thêm gì, nhưng trong lòng chàng cảm thấy nghi hoặc, chẳng biết rốt cuộc Mộc lão này có ý gì?

Chàng trầm nghĩ:

- “Lão ta quan tâm thật sự hay còn có ý đồ gì khác?”

Nhất thời chàng cũng không tìm ra câu trả lời, nhưng cá tính của chàng rất cương trực, một khi đã quyết định làm việc gì thì tuyệt đối không thay đổi nửa chừng.

Giang Hải Phong nhìn theo bóng Mộc Nhị Bạch dần khuất rồi mới quay bước, từ từ trở về.

Nhưng vừa queo qua một góc rừng thì bỗng nhiên chàng thấy xa xa có một con bạch mã đứng dưới gốc tùng. Trên ngựa là một cô nương mặc tử y, lưng quay về hướng chàng.

Giang Hải Phong giật mình trầm nghĩ:

- “Kỳ quái! Nơi này sao lại có thiếu nữ đơn thân độc mã thế kia?”

Nghĩ đoạn chàng dừng bước, sau một hồi do dự thì lại bước đi tiếp. Chàng gia tăng cước lực, muốn lướt nhanh qua chỗ tử y thiếu nữ, nhưng bỗng nhiên thấy thiếu nữ quay mặt lại. Giang Hải Phong buột miệng “à” một tiếng rồi dừng bước, ấp úng nói:

- Hóa ra là... là cô nương.

Tử y thiếu nữ hơi đỏ mặt, nàng nói:

- Giang Hải Phong, ta đợi người lâu rồi.

Nói đoạn nàng tung chân nhảy xuống đất. Thiếu nữ này chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh. Nhưng sự xuất hiện đột ngột của nàng khiến Giang Hải Phong kinh ngạc không ít, chàng buột miệng hỏi ngay:

- Sao cô nương lại tìm đến nơi này?

Tần Tử Linh không trả lời mà hỏi lại:

- Nghe nói người đã gặp Tả Nhân Long phải không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Đúng vậy, tại hạ đã gặp hấn.

Tần Tử Linh gượng cười hỏi tiếp:

- Và các người đã đánh nhau?

Giang Hải Phong lại gật đầu. Tần Tử Linh bất giác thở dài rồi nói tiếp:

- Kỳ thực ta không có quyền hỏi chuyện này, nhưng...

Giang Hải Phong thấy nàng ngập ngừng thì liền nói:

- Cô nương có điều gì, xin cứ nói, không quan hệ gì đâu.

Nói đoạn chàng lui bước, đến ngồi xuống một tảng đá lớn, đồng thời chàng chỉ tảng đá bên cạnh và nói:

- Mời cô nương ngồi rồi hãy nói.

Tần Tử Linh gật đầu rồi y theo lời, đến ngồi ở tảng đá bên cạnh, nàng khẽ chỉnh trang lại y phục rồi gượng cười, nói:

- Thưa ra, lúc người và Tả Nhân Long hội diện lần đầu ở Đoạn Nhai, ta đã ở gần đó và tận mắt mục kiến tất cả.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Khinh công của cô nương thật kinh người, bọn tại hạ hai người mà cũng không phát giác được.

Tần Tử Linh lắc đầu, nói:

- Chỉ vì ta ở cách các người quá xa mà thôi. Võ công của người đích thị rất cao cường.

Nàng ngừng lại và liếc mắt nhìn qua Giang Hải Phong, chẳng biết thế nào, Giang Hải Phong cũng cảm thấy hai tai nóng ran, chàng khiêm tốn nói:

- Tả Nhân Long còn trên tại hạ một bậc.

Tần Tử Linh lắc đầu, nói:

- Không thể! Ta ở ngoài vòng chiến quan sát nên thấy rất rõ, có thể công phu khinh thân của hấn không thua người nhưng về kiếm pháp thì kém người một bậc.

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Cô nương có biết trước đây mấy ngày bọn tại hạ đã tái kiến và suýt chút nữa thì tại hạ bỏ mạng dưới kiếm của hấn rồi?

Tần Tử Linh gật đầu, nói:

- Biết! Ta cũng nhìn thấy cuộc hội diện ở bờ sông Khê Châu.

Giang Hải Phong kinh ngạc, chàng nhìn nàng với ánh mắt đầy hiếu kỳ. Tần Tử Linh mỉm cười, nói tiếp:

- Tả Nhân Long thắng người chỉ là ngẫu nhiên, vả lại người chưa xuất toàn lực phải không?

Giang Hải Phong bật cười, chàng nói:

- Điều này thì không đúng rồi, có lý nào tại hạ lại nhượng hấn?

Tần Tử Linh nghiêm túc nói:

- Vì người sơ ý nhất thời nên mới bị hấn rạch nát y phục, nếu người cẩn thận đề phòng thì với bản lãnh của người, nhất định có thể tránh né được.

Giang Hải Phong thâm khâm phục, chàng gật đầu nói:

- Những lời cô nương nói không sai, chỉ trách tại hạ nhất thời sơ ý nên mới rơi vào tình thế như vậy.

Tần Tử Linh nhìn qua chàng và nói:

- Vì vậy nên ta nói Tả Nhân Long vẫn không phải là đối thủ của người.

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Chuyện này qua vài ngày nữa là có thể biết, khi đó tại hạ sẽ không khinh suất nữa.

Tần Tử Linh mỉm cười, sắc diện chợt ửng hồng, nàng đổi cách xưng hô và nói:

- Giang huynh, hôm nay muội đến cũng vì chuyện này. Hy vọng huynh có thể nghe lời khuyên của muội.

Giang Hải Phong chau mày, nói:

- Lễ nào cô nương...

Tần Tử Linh thở dài, nói:

- Thực lòng mà nói, ngoài sự kiêu ngạo ra thì Tả Nhân Long là nhân vật chính trực hiệp nghĩa.

Giang Hải Phong chợt tức giận, chàng nói:

- Không lẽ cô nương cũng nói tốt cho hấn?

Tần Tử Linh chậm rãi nói:

- Tục ngữ nói, oán thù nên giải không nên kết, Giang huynh và Tả Nhân Long đều là dương kim hiệp sĩ ít thấy trên giang hồ, nếu có một bên bất hạnh thì há...

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Sợ rằng dù tại hạ có tâm ý như vậy thì Tả Nhân Long cũng không nhân nhượng cho tại hạ, cô nương nói thế há chẳng phải là bên trọng bên khinh sao?

Tần Tử Linh thở dài một hơi, song mục long lanh ngấn lệ. Nàng từ từ quay mặt sang chỗ khác nhưng ánh mắt đầy kỳ vọng, nàng nói:

- Giang huynh đệ sai rồi...

Giang Hải Phong đứng lên, chàng bước tới trước, đứng đối diện với nàng, bốn mắt tương tiếp ngay cả người có định lực kiên cường như chàng mà bất giác cũng cảm thấy động lòng.

Tần Tử Linh gượng cười, nói:

- Không nói giấu gì Giang huynh, Tả Nhân Long là người mà muội từng quen biết ở Thiên Sơn, nhưng điều đó đã thành quá khứ, giữa bọn muội không còn gì để nói, huynh chớ hiểu lầm là muội vì Tả Nhân Long.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Muội chỉ sợ huynh xúc động, nhất thời mà tạo nên sát nghiệp, về sau huynh sẽ hối hận.

Giang Hải Phong ngẩn người, nhất thời không biết phải nói gì. Tần Tử Linh lại thở dài rồi nói:

- Nhưng Giang huynh nói cũng không sai, vạn nhất Tả Nhân Long không tương nhượng thì sinh mạng của huynh cũng bị nguy hiểm. Hay là huynh cứ xuất toàn lực ứng phó thôi.

Chợt nghe Giang Hải Phong thở dài, chàng nói:

- Lẽ nào tại hạ lại không hiểu thiện ý của cô nương.

Chàng gật gật đầu và khẳng định:

- Cô nương đã nói thế thì tại hạ bảo đảm là sẽ không dả thương hấn.

Tần Tử Linh suýt rơi lệ, nàng gật đầu, nói:

- Chỉ có điều huynh cũng đừng để mình chịu thiệt.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Điểm này tại hạ biết, xin cô nương yên tâm.

Bấy giờ sắc diện của Tần Tử Linh mới tươi tỉnh, nàng mỉm cười, nói:

- Nghe nói bốn ngày sau Giang huynh còn có một cuộc hẹn khác, chẳng hay có thật không?

Giang Hải Phong bất giác đỏ mặt, chàng không ngờ tin tức này lại lan truyền nhanh như thế, dường như không ai là không biết. Chàng gật đầu, nói:

- Chỉ vì tại hạ nhất thời không suy nghĩ kỹ, bây giờ quả thực là có chút hối hận.

Đôi mày liễu của Tần Tử Linh chợt dựng lên, chàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Hàng Châu Thất Nữ cậy vào võ công mà khua môi múa mép, tung hoành ở Giang Nam, thật khiến người ta căm hận.

Nàng ngừng một lát rồi quay sang nói với Giang Hải Phong:

- Muội tình nguyện theo giúp Giang huynh đối phó với bọn chúng.

Giang Hải Phong rất cảm động, chàng gượng cười, nói:

- Chuyện này không nên để liên lụy đến cô nương.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Sao lại nói đến hai chữ liên lụy? Chuyện trừ bạo cho giang hồ cũng có phần muội trong đó mà.

Nói đoạn nàng đứng lên, sau một lúc ngập ngừng thì nàng mỉm cười, nói tiếp:

- Muội phải đi đây.

Giang Hải Phong vội hỏi:

- Cô nương hiện ở đâu? Khi nào tiện tại hạ sẽ đến thăm.

Tần Tử Linh nói:

- Hà tất phải thế.

Vừa nói xong, nàng tung mình lên ngựa, sau đó nàng quay lại mỉm cười, nói tiếp:

- Muội sẽ thường xuyên đến đây thăm huynh, tạm biệt.

Dứt lời, nàng giật mạnh giây cương, con bạch mã lập tức phóng đi như bay. Bất giác Giang Hải Phong cảm thấy cõi lòng mênh mang, cảm tình của thiếu nữ này đối với chàng cũng giống một đám mây mờ, thoát ẩn thoát hiện không biết đâu mà lần. Bỗng nhiên Giang Hải Phong cảm thấy mình quá cô độc, cô độc như cô hồn nơi chân trời.

Đã nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên chàng cảm thấy như vậy, và đây cũng là vấn đề mà chàng chưa từng nghĩ đến.

Đang miên man suy nghĩ thì chợt thấy Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng ôm con đại ưng từ xa đi đến, lão lớn tiếng nói:

- Ôi! Ta tìm người muốn hút hơi, người chạy đi đâu vậy?

Giang Hải Phong bật cười, không đáp mà hỏi lại:

- Lão mới dậy à?

Lâu Vân Bằng bước tới gần và nói:

- Đã dậy từ sớm rồi, người luyện công phu có kết quả gì không?

Giang Hải Phong chỉ mỉm cười mà không trả lời. Hai người cùng sánh vai trở về Thạch Cơ Tự, lúc này vầng thái dương cũng vừa nhô lên.

o O o

Lại một ngày nữa, một ngày nữa và một ngày nữa nhanh chóng trôi qua, sau khi mặt trời vừa gác núi, ráng chiều nhuộm thắm chân trời Tây, hồ nước, bờ sông cũng rực một màu hồng. Tả Nhân Long ngồi một mình trên tảng đá cạnh bờ sông Khê Châu, lòng bực tức thầm nghĩ:

- “Tại sao hắn không đến nhỉ?”

Chàng nhìn trái nhìn phải, ngó ngang ngó dọc, hồi lâu sau thì thấy xa xa có một chiếc thuyền lớn đang tiến vào bờ.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long cười nhạt một tiếng rồi tự nói:

- Rốt cuộc thì người cũng đến rồi.

Chàng đứng lên, định cất bước đi tới gần bờ nước, nhưng lúc này thuyền lớn đã cập vào bờ, bỗng nghe “soạt, soạt, soạt”, mấy bóng người liên tiếp từ trong thuyền phóng lên bờ. Tả Nhân Long định thần nhìn kỹ thì thấy những người này đều là thiếu nữ với xiêm y lộng lẫy.

Thuyền lớn từ từ trở đầu mà đi. Tả Nhân Long chau mày thầm hỏi:

- “Kỳ quái, bọn cô nương này đến đây làm gì thế?”

Lòng kỳ quái nhưng ánh mắt nhìn ra càng hiếu kỳ hơn. Chàng thấy tổng cộng có bảy thiếu nữ, sau khi lên bờ thì kẻ ngóng Đông, người ngóng Tây, trong đó có một cô nương mặc bạch y, Tả Nhân Long không thấy thì thôi, một khi trông thấy thì bất giác rung mình.

Nếu không tận mắt trông thấy thì quả thật chàng không dám tin trong thiên hạ lại có nữ nhân xấu xí như thế.

Tả Nhân Long liếc nhìn rồi bất giác sửng người. Lúc này có một lục y cô nương tiến về phía chàng và không ngừng quan sát chàng từ đầu đến chân.

Chợt nghe một hồng y thiếu nữ khác cười lớn rồi nói:

- Đại tỷ, có lẽ tiểu tử đó sợ nên không đến rồi.

Bạch y nữ quét mục quang nhìn tứ phía rồi nói:

- Các người bình tĩnh một chút, nhất định là hấn sẽ đến mà.

Lời vừa dứt thì nàng khoát hai tay như gà mái xòe cánh và tiếp lời:

- Mọi người tránh ra, tránh ra...

Mấy cô nương lập tức tán ra tứ phía rồi vừa nhìn nhau vừa cười. Còn Tả Nhân Long thì cảm thấy thật là xúi quẩy, lòng nghĩ hôm nay sao lại gặp phải đám nha đầu lung tung thế này. Nhất thời vì tức khí nên chàng bước thẳng về phía bên kia, nhưng chỉ được mấy bước, chàng lại dừng chân, chàng nghĩ nếu Giang Hải Phong đến thì mình há chẳng bỏ lỡ cơ hội gặp hấn sao?

Nghĩ vậy nên chàng đành dừng bước, nhưng mục quang không thể không nhìn về phía mấy cô nương kia. Chỉ thấy bọn họ có kẻ đang nghịch nước, có kẻ nhặt vỏ sò, có kẻ vọc cát, duy chỉ có bạch y cô nương là đứng yên bất động trên bờ sông. Khi Tả Nhân Long nhìn cô ta thì cũng đúng lúc cô ta chú ý nhìn chàng, chàng thấy song mục đối phương một lớn một nhỏ, chốc chốc lại chuyển động từ trên xuống dưới, thủy chung mục quang không rời thân thể mình.

Tả Nhân Long chợt cảm thấy khó chịu nên nhìn qua chỗ khác. Bỗng nhiên nghe bạch y nữ cười nhạt một tiếng rồi cất bước tiến lại gần và dường như nàng tự nói với chính mình:

- Xem tình hình này thì có lẽ hấn không đến rồi.

Bấy giờ Tả Nhân Long mới biết bọn họ cũng đợi một người, chàng cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ:

- “Không lẽ bọn họ cũng đợi Giang Hải Phong? Nhưng làm sao Giang Hải Phong lại có ước hội với bọn họ? Vả lại còn hẹn ở nơi này, e rằng điều đó không thể có được.”

Tuy trong lòng đầy nghi hoặc nhưng chàng vẫn không lên tiếng.

Hoàng hôn dần buông, gió lạnh từ trên hồ không ngừng thổi vào. Tả Nhân Long biết đám cô nương xa lạ này đều không thể nhẫn nại, chàng định quay người bỏ đi thì chợt nghe bạch y xú nữ mỉm cười, nói:

- Đây, các hạ cũng đợi người nào đó phải không?

Tả Nhân Long liếc nhìn đối phương rồi lập tức quay sang chỗ khác. Bạch y nữ bước đến gần và lớn tiếng nói:

- Ta hỏi người mà người có nghe không vậy?

Tả Nhân Long quay lại, trừng mắt nói:

- Ta đợi hay không đợi người thì chuyện đó có quan hệ gì đến người? Thật là kỳ quái!

Bạch y nữ cười hì hì, nói:

- Nay, tiểu tử ngươi thật to gan, ở nơi này không nhiều người dám nói với bốn cô nương như thế đâu.

Lời vừa dứt thì nàng cũng đã đến trước mặt Tả Nhân Long, sau một hồi quan sát đối phương thì nàng lại nói:

- Tên họ ngươi là gì?

Tả Nhân Long chờ Giang Hải Phong đã lâu, nộ khí đã sớm dâng lên trong lòng, không ngờ lúc này bạch y nữ lại đến gây sự. Nhất thời chàng phá lên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Xú nha đầu, ta thấy ngươi muốn tìm cái chết rồi đấy.

Miệng nói, hữu thủ vung ra, theo đó là một đạo kinh lực cực kỳ uy mãnh cuộn về phía đối phương. Chàng vốn cho rằng, một chuồng với ba thành công lực như vậy thì thí ít cũng đẩy đối phương bay ra ngoài xa hai ba trượng. Nào ngờ, chuồng lực đã tới nơi nhưng bạch y nữ vẫn đứng yên bất động, trơ trơ như bàn thạch.

Tả Nhân Long cả kinh, bạch y nữ phá lên cười một tràng quái gở rồi gật đầu, nói:

- Ta đoán không sai, thì ra tiểu tử ngươi cũng có chút bản lãnh.

Lời vừa dứt thì song mục trợn trừng lên, bạch y nữ quát hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là do họ Giang phái đến phải không?

Tả Nhân Long bị bạch y xú nữ này một tiếng gọi tiểu tử, hai tiếng gọi tiểu tử thì bất giác đỏ mặt. Từ ngày chàng bước vào giang hồ đến giờ, nào có ai dám vô lễ với chàng như thế đâu. Không ngờ lúc này một xú nữ xa lạ lại lăng nhục chàng như thế, là người tất phải có đôi ba phần nóng tính, huống hồ chàng là nhân vật vốn có tính khí rất kiêu ngạo.

Lúc nghe xú nữ hỏi vậy thì sắc diện của Tả Nhân Long chợt biến, chàng lạnh lùng nói:

- Xú nha đầu, ngươi nói năng không biết khinh trọng, hôm nay Tả đại gia của ngươi phải giáo huấn ngươi một trận, sau đó sẽ tính sổ với họ Giang.

Nói đoạn, hai mũi chân điểm xuống mặt cát, toàn thân chàng tung lên như thiên hạc xuyên vân. Nơi chàng hạ thân xuống chỉ cách đối phương năm thước, chàng cười nhạo và gật đầu, nói:

- Nào! Nào! Nha đầu thối tha, có bản lãnh gì hãy tận lực thi triển ra, xem thử Tả đại gia có sợ ngươi hay không.

Xú nữ Hạng Anh tuy cực kỳ xấu xí nhưng bình sinh nàng kỳ nhất là nghe người khác gọi mình là xú nữ. Điều này dường như vô lâm Giang Nam không ai là không

biết, ngày thường nếu có ai đó nói nàng xấu một tiếng mà để nàng biết được thì nhẹ là bị nàng trừng trị cho một trận, nặng là mất mạng như chơi.

Ngay cả sáu cô nương đồng hành với nàng, vì biết nàng có đại kỵ nên không ai dám nói một chữ “xú” trước mặt nàng. Không ngờ lúc này Tả Nhân Long lại liên tiếp gọi nàng là “xú nha đầu”, đối với Hạng Anh mà nói, điều này còn nhục hơn đào mộ tổ của nàng.

Còn sáu thiếu nữ kia nghe vậy thì cũng bất giác kinh động đến sững người, tất cả đều ngơ ngác nhìn qua bên này.

Hạng Anh giận đến độ run cả người, và giọng nói cũng mất tự nhiên, nàng nói:

- Người... người nói cái gì? Tiểu tử! Người nói... nói cái gì?

Tả Nhân Long cười nhạt và thản nhiên nói:

- Ta nói người là xú nha đầu! Xú bát quái! Lẽ nào người tự cho rằng mình là thiên tiên hóa thân làm người?

Hạng Anh sải bước tới trước và cười nhạt, nói:

- Được, tiểu tử, giờ chết của người đã điểm rồi.

Chưa dứt lời thì thân hình nàng đã tung lên, song thủ lập tức phát ra, nhằm hai mạn sườn của Tả Nhân Long mà công tới. Tả Nhân Long phá lên cười ha ha, đồng thời vung tả thủ công vào hai cổ tay của đối phương.

Hạng Anh liền lui bước và nói:

- Tiểu tử, thì ra bản lãnh của người cũng không tầm thường, thảo nào...

Lời dứt chưởng phát, song chưởng bình thế đẩy ra, theo đó là hai đạo kinh phong “vù vù”. Tả Nhân Long lách người tránh né, nhưng nhìn lại thì thấy mặt cát nơi mình vừa đứng bị chưởng lực của đối phương đánh lồm xuống thành hai hố cát to tướng, nhất thời đất cát bay mù mịt. Tả Nhân Long kinh tâm động phách, chàng không ngờ xú nha đầu này lại có thân thủ lợi hại như thế.

Đang lúc kinh động ngẩn người thì Hạng Anh đã tung người đến lần thứ hai. Hai tay của nàng xòe ra như hai quái trảo, thế công cực nhanh từ trên xuống, song trảo chụp thẳng vào hai vai Tả Nhân Long.

Lúc này Tả Nhân Long đã phát hiện thân thủ đối phương lợi hại như vậy thì chàng đâu dám khinh thị nữa, chàng cười nhạt một tiếng, rồi lập tức đề xuất một luồng chân khí từ đan điền lên hai vai, khi song trảo của Hạng Anh chụp xuống thì nàng cảm thấy từ da thịt trên hai vai đối phương tản phát một thứ phản chấn.

Hạng Anh đã tòng sư học nghệ từ nhỏ nên võ công đỉnh thị là không tầm thường. Khi nàng tiếp xúc với lực phản chấn của đối phương thì nàng biết ngay là đối phương

đã có luyện Du Tiềm Hộ Thể. Loại chân lực Du Tiềm này chỉ có thể luyện thành khi nội công đã đạt đến trình độ tuyệt đỉnh, bằng không thì khó có được kết quả. Chính vì vậy mà nhất thời Hạng Anh kinh hãi không ít, nàng vội thu thảo và lui bước, nhưng như thế vẫn chậm một bước.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Xú nha đầu, người còn muốn chạy hả?

Lời vừa phát thì song thủ của chàng trầm xuống, song chưởng kẹp sát hai bên hông mà đẩy ra với chiêu Tụ Mã Yên.

Hạng Anh vội hít sâu một hơi và búng người ra sau, thế nhưng thủ pháp của Tả Nhân Long nhanh như chớp, hai đạo chưởng lực của chàng đã đánh sượt qua hai mạn sườn của đối phương. Hạng Anh loạn choạng lui ra sau bảy tám bước, suýt chút nữa thì ngã ngồi xuống cát. Sắc diện của nàng xám xịt như đất, tóc tai bung ra và rối tung trong gió.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Người còn chưa chịu thua à?

Lời vừa dứt thì đột nhiên nghe tiếng quát lạnh lạnh vang lên từ tứ phía, sáu cô nương kia đã cùng lúc nhảy vào vòng chiến. Bọn họ lập thành vòng tròn vây Tả Nhân Long vào giữa, một hồng y thiếu nữ lớn tiếng nói:

- Tiểu tử to gan. Hôm nay không cho người nếm chút đau khổ thì người không biết thủ đoạn của Hàng Châu Thất Nữ như thế nào.

Nói đoạn nàng vung hữu thủ lên cao, lập tức một thanh trường kiếm sắc lạnh đã xuất khỏi vỏ. Năm cô nương còn lại cũng quát lớn rồi đồng loạt xuất binh khí.

Tả Nhân Long thản nhiên mỉm cười, nói:

- Ta tưởng là ai, hóa ra là Hàng Châu Thất Nữ. Cũng được!

Chàng lui một bước, song mục xạ tinh quang, miệng nói tiếp:

- Nếu các người lên từng người một thì quả thực là ta không nỡ động thủ với các người, bây giờ các người đã cùng lên một lượt thì tốt lắm.

Nói xong câu này thì nhuyễn kiếm của chàng cũng đã nằm trong tay, tả thủ cầm mũi kiếm uốn cong lại thành hình vòng cung, chàng lạnh lùng nói tiếp:

- Kẻ vô danh không chết dưới kiếm của Tả Nhân Long ta, các người mau báo danh tính đi.

Hoàng y thiếu nữ có thân hình cao gầy nói:

- Tiểu tử mù mắt, ngay cả đại danh của tỷ muội bọn ta mà người cũng không biết sao? Vậy mà cũng dám đến Tây Hồ. Người thật là to gan.

Tả Nhân Long thần nhiên nói:

- Bây giờ thỉnh giáo cũng chưa muộn.

Hoàng y thiếu nữ chỉ qua bạch y xú nữ đang đứng bất động rồi nói:

- Đây là đại tỷ của bọn ta, họ Hạng tên Anh, giang hồ thường gọi...

Nói đến đây thì song mục của nàng chớp chớp, nàng không giới thiệu tiếp về Hạng Anh mà chỉ vào mình và nói:

- Bỏn cô nương là Đỗ Trân, thiên hạ thường gọi là Hoàng Y Tiên Tử.

Tả Nhân Long cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tiên Tử à?

Đỗ Trân bất giác đỏ mặt, nhưng nàng vẫn theo thứ tự giới thiệu tiếp:

- Đây là tam muội của ta: Xảo Yến Nhi Thạch Thanh Thanh, kế đến là tứ muội: Phấn Diệp Nhi Văn Tam Cô. Người tiếp theo là ngũ muội: Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh.

Tả Nhân Long chú ý nhìn thiếu nữ này thì thấy niên kỷ của nàng chừng mười bảy mười tám, khuôn mặt trông còn rất thơ ngây.

Đỗ Trân chỉ cô nương tiếp theo và giới thiệu:

- Đây là lục muội: Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái. Cuối cùng là thất muội: Tiểu La Sát Mẫn Diện Quyên.

Tả Nhân Long quan sát thấy Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái là một cô nương khá thông minh, còn Tiểu La Sát Mẫn Diện Quyên có thân hình rắn chắc, dung diện có vẻ hoạt kê nhưng song mục rất dữ tợn. Nhìn chung cô nương nào cũng giống với danh hiệu của mình, duy chỉ có Hoàng Y Tiên Tử Đỗ Trân danh bất thực mà thôi. Bởi lẽ cô nương này vừa cao vừa ốm, ốm đến độ lòi cả xương ra ngoài, đâu có điểm nào giống với Tiên Tử?

Sau khi quan sát bọn họ một lượt thì Tả Nhân Long cười nhạt, cung thủ nói:

- Tại hạ xin lãnh giáo.

Hoàng Y Tiên Tử Đỗ Trân nói:

- Hôm nay tỷ muội bọn ta đến đây không phải để gặp người, chỉ tại người quá không biết tự lượng sức nên bây giờ chẳng còn biện pháp vãn hồi.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Ta cũng không phải đến đây đánh nhau với các người, chỉ trách đại tỷ của các người có mắt mà như mù thôi.

Lời này khiến Hạng Anh không thể im lặng được nữa, nàng bước tới trước và nói:

- Tả Nhân Long, ta rất biết về người, bằng vào chút tiểu danh của người ở Thiên Sơn mà cũng dám đến Giang Nam này tung hoành sao?

Tả Nhân Long kinh ngạc, chàng không ngờ nữ Hạng Anh này lại biết rõ về mình như thế. Chàng cười lớn một tràng rồi nói:

- Hàng Châu Thất Nữ các người cậy người đông thế mạnh, tung hoành làm chuyện xằng bậy ở Giang Nam, vậy mà lại nói là ta tung hoành, thật kỳ quái!

Sau khi động thủ với Tả Nhân Long thì nộ khí của Hạng Anh đã giảm đi khá nhiều, nhưng làm sao nàng có thể chịu thua như vậy?

Nàng cười nhạt, nói:

- Họ Tả kia, hãy xuất nhuyễn kiếm đi, xem thử người có phải là đối thủ của Hạng Anh ta không?

Nói đến đây thì song thủ của nàng đã lấp lánh một đôi chủ thủ, dài chừng một thước hai, toàn thân chủ thủ trắng như tuyết.

Hạng Anh quét mục quang nhìn quanh và nói:

- Các người hãy lui ra một bên, để một mình ta đối phó với hắn.

Sáu cô nương kia đưa mắt nhìn nhau rồi mỗi người tự lui bước ra sau, nhưng chẳng qua là bọn họ nói rộng vòng vây mà thôi. Khoảng cách giữa Tả Nhân Long và Hạng Anh chỉ hơn trượng, chàng cười cười, nói:

- Kiếm của hạ không có mắt, nếu lỡ đả thương cô nương người thì xem như cô nương người tự chuốc lấy, chớ trách ta đấy nhé.

Hạng Anh lạnh lùng, nói:

- Tả Nhân Long, đừng quá khách khí, người cứ tận xuất công phu trên kiếm người, xem thử có thể làm gì được ta.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Từ ngày xuất đạo đến nay, đôi Trúc Diệp đoản đao của ta chưa gặp một địch thủ nào, hôm nay ta cũng muốn xem thử người có bản lĩnh gì, có thể tránh thoát được không?

Vừa dứt lời thì nàng cũng tung mình đến trước mặt Tả Nhân Long, đôi đoản đao vạch hai đường, từ dưới lên trên. Đao quang sắc lạnh, một nhằm vào yết hầu, một nhằm vào ngực của Tả Nhân Long mà công tới, thế đao nhanh như chớp, loáng cái đã tới.

Tả Nhân Long không ngờ đối phương lại hạ ngay độc thủ như vậy, chàng cười nhạt rồi phát nhuyễn kiếm ra, thân hình vẫn đứng nguyên tại chỗ. “Choang choang”, hai tiếng, đôi đoản đao của Hạng Anh bị kinh lực trên nhuyễn kiếm đánh bật ra ngoài.

Hạng Anh cảm thấy hai tay tê buốt, đôi đoản đao suýt văng ra ngoài. Bấy giờ nàng mới biết, đối phương quả nhiên là nhân vật cực kỳ lợi hại.

Nhất thời nàng cắn chặt môi, đôi đoản đao hoành ngang trước ngực, thân hình định xông tới lần thứ hai thì đột nhiên nghe có người cười lớn một tràng rồi nói:

- Nhị vị hãy tạm dừng tay, tất cả đều do tại hạ đến chậm một bước.

Mọi người đều nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy một thiếu niên anh tuấn mặc bạch y đang từ từ bước đến.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, ta đợi người ở đây đã quá lâu rồi.

Giang Hải Phong cung thủ chào và chậm rãi nói:

- Xin lượng thứ! Xin lượng thứ!

Hạng Anh và sáu thiếu nữ cùng đều nhận ra Giang Hải Phong, nhất thời bọn họ bỏ mặc Tả Nhân Long, mà dịch bước vây lấy Giang Hải Phong. Hạng Anh không nén được giận, nàng trừng mắt nhìn Giang Hải Phong và hỏi:

- Bây giờ người mới đến à?

Giang Hải Phong chỉ qua Tả Nhân Long và nói:

- Xin các vị và cô nương dừng nóng vội, tại hạ có hẹn với người này trước. Chờ bọn tại hạ giải quyết xong thì tại hạ sẽ nghe sự chỉ giáo của cô nương.

Hạng Anh cười nhạt, nói:

- Tỷ muội ta còn có chuyện quan trọng, làm sao có thể chờ lâu ở đây?

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Nhưng tại hạ chỉ có một mình, tại không có thuật phân thân.

Tả Nhân Long đứng bên cạnh nói:

- Đã vậy thì các người giải quyết chuyện của các người trước đi. Giang Hải Phong, ta ở bên này chờ người cũng được.

Giang Hải Phong mỉm cười, cung thủ nói:

- Đã vậy thì xin đa tạ!

Tả Nhân Long thu nhuyễn kiếm lại rồi nói với Hạng Anh:

- Các người cũng muốn tìm hấn thì ta xin nhường đấy, còn nếu người không phục thì sau này chúng ta sẽ gặp lại.

Sau khi thấy Giang Hải Phong xuất hiện thì nộ khí của Hạng Anh đã tiêu tan, nàng cười hì hì, nói:

- Tả Nhân Long, hôm nay quá dễ dàng cho người rồi đấy.

Tả Nhân Long cười nhạt một tiếng rồi tung người lui ra xa hơn trượng.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ vì có chuyện nên đến chậm một bước, mong các vị lượng thứ.

Hạng Anh nhìn chàng từ đầu đến chân rồi mỉm cười, nói:

- Người đã đến là tốt rồi.

Giang Hải Phong gượng cười, chàng nói:

- Thực ra giữa chúng ta không có hận thù gì, theo tại hạ thấy, tốt nhất là các vị cô nương nên trở về thôi.

Hạng Anh chưa kịp lên tiếng thì Phấn Điệp Nhi Văn Tam Cô đã cười nhạt, nói:

- Họ Giang kia, người cho rằng tỷ muội bọn ta dễ bị ức hiếp như thế sao? Hôm nay muốn bọn ta quay về cũng được, nhưng trước tiên người phải lộ xuất chút công phu đã.

Hoàng Y Tiên Nữ Đỗ Trân tiếp lời:

- Người nói sao mà đơn giản thế? Hừ!

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn qua bọn thiếu nữ rồi bất giác thở dài một tiếng, đối phó với thiên binh vạn mã, chàng không sợ, nhưng quả thật là chàng không nỡ hạ độc thủ với những cô nương này.

Hạng Anh mỉm cười, nói:

- Giang Hải Phong, người đừng sợ, hôm nay tỷ muội bọn ta đến đây chỉ để thỉnh giáo người vài chiêu thôi, bất luận võ công của người cao thấp thế nào, thì bọn ta cũng quyết không làm khó người.

Thấy thái độ của đối phương như vậy thì Giang Hải Phong chợt liên tưởng đến những lời của Lô Vân Bằng đã nói, nhất thời chàng cảm thấy rùng mình.

Hạng Anh lại nói tiếp:

- Thế nào, người nghe ta nói đấy chứ?

Giang Hải Phong chau mày, mỉm cười nói:

- Được rồi, nhưng chúng ta tỉ thí như thế nào?

Hạng Anh không trả lời mà hỏi lại:

- Người là Giang Hải Phong phải không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Phải thì sao?

Hạng Anh hơi đỏ mặt, nàng ngược nhìn lên và nói:

- Người ở trong Thạch Cơ Tự phải không?

Giang Hải Phong giật mình, chàng liền hỏi:

- Làm sao cô nương biết?

Hạng Anh cười hì hì, nói:

- Có chuyện nào trong ngoài Tây Hồ mà ta không rõ? Giang Hải Phong, người vừa đến Tây Hồ là ta đã biết rồi.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Ta cũng biết lão nhân cùng đi với người.

Giang Hải Phong chưa kịp nói gì thì Hạng Anh lại hỏi:

- Các người từ phương Bắc đến không phải?

Giang Hải Phong vốn chẳng muốn nghe những chuyện này nên chàng cười nhạt, nói:

- Chúng ta mau tử thí một trận thôi!

Hạng Anh vẫn tiếp tục nói:

- Lâu Vân Bằng có nói cho người biết một vài chuyện không?

Giang Hải Phong xẵng giọng hỏi:

- Nói chuyện gì?

Hạng Anh nhìn ra tứ phía rồi cúi đầu nói khẽ:

- Ta biết là người vẫn chưa thành gia...

Giang Hải Phong giật thót người, chàng thầm nghĩ:

- “Quả nhiên Lâu Vân Bằng đoán đúng rồi. Cô nương này thật là...”

Sắc diện của chàng chợt đỏ bừng, chàng quét mục quang nhìn qua sáu thiếu nữ thì thấy bọn họ đều khúc khích cười không thôi. Tuy đã gặp nhiều quái sự nhưng Giang Hải Phong chưa từng gặp chuyện cầu thân trực tiếp như thế này, huống hồ đối phương còn là một cô nương.

Nhất thời nộ khí xung thiên, chàng cười nhạt, nói:

- Cô nương đừng nói lung tung. Nếu không động thủ thì tại hạ phải đắc tội trước đây.

Hạng Anh buông một tiếng thở dài. Nàng lén nhìn Giang Hải Phong rồi nói:

- Được thôi, nhưng người phải biết là chúng ta tử thí chơi thôi, dù sao ta cũng không hạ độc thủ đả thương người.

Giang Hải Phong tức khí hỏi:

- Tại sao?

Hạng Anh mỉm cười, nói:

- Ngốc tử, người còn không hiểu sao?

Sáu thiếu nữ còn lại nghe câu này thì phá lên cười khanh khách. Lúc này Giang Hải Phong hận là mặt đất không nứt ra cho mình chui quách xuống cho xong. Chàng cười nhạt rồi nói:

- Cô nương, người chớ nói bậy bạ, chúng ta mau động thủ phân cao thấp thôi.

Nói đoạn chàng tung mình lướt tới trước, nhưng Hạng Anh lại cố tình lui ra sau, không biết nàng khê nói điều gì đó mà Hoàng Y Tiên Tử Đỗ Trân liền xuất nghênh.

Cô nương này vừa chỉ Giang Hải Phong và nói:

- Họ Giang kia, người chớ ức hiếp tỷ tỷ của ta. Trước tiên hãy thắng mấy tỷ muội bọn ta rồi hãy nói.

Chỉ sau hai cái lắc mình thì nàng đã đến cạnh Giang Hải Phong, đồng thời ngọc thủ công thẳng vào giữa ngực chàng. Giang Hải Phong khê xoay người né tránh, chàng cười nhạt, nói:

- Nha đầu to gan!

Đỗ Trân đánh hụt một chưởng thì vội thu chiêu nhưng đã chậm một bước, vì thân hình Giang Hải Phong nhanh như chớp, thoáng cái chàng đã đến sau lưng đối phương. Đỗ Trân kinh hãi vội phóng tới trước, nhưng Giang Hải Phong đâu dễ bỏ qua, chàng lướt theo đối phương như hình với bóng. Chưởng lực khê phát ra với ba thành công lực. Đỗ Trân không chịu nổi nên buột miệng kêu thất thanh một tiếng, hai chân loạng choạng bước ra xa bảy tám bước rồi ngã sầm xuống cát.

Giang Hải Phong chưa kịp quay người lại thì đã nghe tiếng quát của một thiếu nữ khác, chàng biết tình thế hôm nay của mình cũng đành nhẫn nại đánh bại lần lượt mấy cô nương này thì mới thoát thân được. Nhưng điều khiến chàng bất ngờ là tiếng quát vừa vang lên thì hai đạo kinh phong đã ập đến nhanh như chớp. Giang Hải Phong không quay đầu lại, toàn thân chàng lập tức nhào tới trước, thân pháp nhanh vô cùng.

Chàng vừa ngã xuống thì quả nhiên có một bóng người lướt qua thân chàng. Đó chính là lão tứ Phấn Diệp Nhi Văn Tam Cô trong thất nữ. Cô nương này có làn da trắng nõn nà, đôi hàng mi cao vút, để lộ đôi mắt sáng long lanh. Trong thất nữ thì võ công của cô ta chỉ kém Hạng Anh và ngang tài với Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh.

Đối phương vừa lướt qua thì Giang Hải Phong liền búng chân ngồi bật dậy, cùng lúc hữu thủ khê phát ra. Văn Tam Cô vừa trụ thế thì thấy đối phương đã công tới, nàng kinh hãi vội lui bước, nhưng đã quá chậm, hai ngón tay của Giang Hải Phong đã điểm tới Tâm Khảm huyết của nàng rồi.

Văn Tam Cô vừa hổ thẹn vừa phần nộ, nàng cho rằng Giang Hải Phong có ý khinh bạc nên quát lớn một tiếng rồi ngửa hết người ra sau. Nhưng đó chẳng qua là hư chiêu của Giang Hải Phong mà thôi, làm sao chàng có thể hạ độc thủ với một cô nương không quen biết như vậy? Ngay lúc ngón tay trở của chàng dịch lên trên vừa đủ để điểm vào Khúc Trì Cốt huyết của đối phương.

Văn Tam Cô kêu thất thanh một tiếng, thân hình lắc lư mấy cái rồi đứng yên bất động.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tạm thời cô nương đừng vọng động, nhiều lắm là nửa canh giờ nữa sẽ trở lại bình thường thôi, bằng không là cô nương tự chuốc lấy đau khổ đấy.

Văn Tam Cô đứng bất động giữa đường trường, sắc diện tái nhợt như tàu lá héo giữa đêm lạnh. Lúc này bọn thiếu nữ còn lại đều buột miệng kêu thất thanh, ai nấy đều lộ vẻ lo lắng cho Văn Tam Cô.

Chỉ riêng Hạng Anh là bình thản như không vì nàng biết thủ pháp Giang Hải Phong thi triển là thủ pháp nhẹ nhất. Bất giác nàng thầm nghĩ:

- “Tại sao hắn lại hạ thủ lưu tình như vậy? Đây nhất định là hắn có ý gì với ta rồi, người này thật là khả ái!”

Nghĩ đoạn nàng không nhịn được nên phá lên cười một tràng, sau đó nàng khoát tay, nói với bọn thiếu nữ:

- Các người không cần lo lắng, người ta đã hạ thủ lưu tình thì tứ muội sẽ không sao đâu, một lát nữa sẽ ổn thôi.

Nói đoạn nàng liếc mắt nhìn qua Giang Hải Phong, ánh mắt chứa chan tình ý.

Kế đó nàng nói với các muội tử của mình:

- Các người chỉ lên từng người thôi, không được phá quy định kéo người ta cười chúng ta đấy.

Mấy thiếu nữ còn lại đưa mắt nhìn nhau và ngầm hiểu tâm ý của đại tỷ. Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái mỉm cười rồi lớn tiếng nói:

- Các vị tỷ muội, võ nghệ của vị Giang tướng công này quả nhiên bất phàm, ta nghĩ ngay cả đại tỷ e rằng cũng không sánh kịp.

Giang Hải Phong chẳng hiểu mấy cô nương này muốn gì, chàng chỉ cười nhạt, nói:

- Người tiếp theo là ai? Mau xuất thủ đi thôi!

Lời vừa dứt thì một bóng người lướt ra và nói:

- Là ta!

Cô nương này da hơi đen, mắt to mày rậm, thoáng cái đã đứng trước mặt Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cười nhạt, hỏi:

- Phương danh của cô nương là...

Thiếu nữ cười khanh khách rồi nói:

- Tỷ tỷ của người họ Thạch tên là Thanh Thanh, thiên hạ thường gọi là Xảo Yến Nhi. Họ Giang kia, thủ pháp điểm huyệt của người cũng không tệ.

Giang Hải Phong trầm sắc diện nói:

- Thạch cô nương nói hơi quá lời rồi đấy.

Lời dứt thì hữu chưởng của chàng cũng phất ra “vù” một cái.

Thạch Thanh Thanh lập tức đảo người lộn ra sau, thân pháp vừa nhanh vừa rất xảo diệu, quả đúng với ngoại hiệu Xảo Yến Nhi của nàng. Hai chân vừa chạm đất thì nàng lắc người một cái, song chưởng theo thế Đảo Đảo Kim Chung đánh thẳng vào hai vai của Giang Hải Phong.

Nhưng song chưởng của nàng vừa đẩy ra thì nàng đã cảm thấy có một đạo kinh phong như di sơn đảo hải ập tới trước mặt rồi. Thạch Thanh Thanh chưa kịp có phản ứng thì đã bị chưởng của đối phương vỗ vào thắt lưng, Giang Hải Phong cười nhạt nói:

- Đi thôi!

Toàn thân Thạch Thanh Thanh bị đẩy bay ra xa hơn trượng, khinh công của Xảo Yến Nhi tuy không tầm thường, nhưng lần này nàng cũng không chịu nổi. “Sầm” một tiếng, Thạch Thanh Thanh đã ngã ngửa ra đất.

Lúc này Tiểu La Sát Mẫn Diệu Quyên cũng lướt tới và nói:

- Giang Hải Phong! Ta muốn tỉ thí khí công với người.

Giang Hải Phong thản nhiên mỉm cười, nói:

- Cô nương là ai? Muốn tỉ thí thế nào tùy cô nương.

Mẫn Diệu Quyên báo danh tánh của mình rồi nói:

- Người xem trước nhé!

Nói đoạn nàng bẻ khủy thật chặt, song thủ ấn vào bụng rồi vận lên một luồng chân khí, sau đó chột há miệng ra. “Vù” một tiếng, thanh âm như một luồng chưởng phong, mặt cát bị cuốn bay lên một mảng.

Giang Hải Phong bất giác phì cười, chàng gật đầu nói:

- Công phu cô nương luyện là Mãng Ngưu Khí Công, nhưng chỉ mới thành công chút chút thôi, còn kém cỏi lắm.

Mẫn Diệu Quyên chau mày hỏi:

- Còn người thì sao?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Khí công còn thanh âm là bước sơ bộ, phải luyện đến độ vô thanh vô giác mới gọi là đại thành.

Nói đoạn chàng từ từ nâng hữu thủ lên rồi chậm rãi đẩy ra ngoài, bọn thiếu nữ đều nhìn chàng với ánh mắt đầy hiếu kỳ. Thoạt tiên chẳng có gì kỳ lạ vì thế chưởng của chàng đẩy ra rất chậm nên không có chút động tĩnh gì.

Nhưng sau đó lại nghe có người kêu lên:

- Xem kìa! Thật là tuyệt diệu!

Mọi người nhìn theo hướng cô nương này chỉ và tất cả đều kinh tâm động phách, nhất thời há hốc miệng, tròn xoe mắt mà nhìn. Thì ra, cách chỗ bọn họ đứng vài trượng, vốn là một bãi cát bằng phẳng, nhưng lúc này chẳng biết thế nào lại dùn lên thành một đồng cát cao to. Hữu thủ của Giang Hải Phong càng đẩy ra xa thì đồng cát càng dùn lên cao.

Chợt nghe Giang Hải Phong quát lớn:

- Bay!

Năm ngón tay xòe ra, thế chưởng giật mạnh ra sau, đồng cát cao to lập tức bay tán ra tứ phía, nơi này trở lại bằng phẳng như trước.

Giang Hải Phong nhìn qua Mẫn Diệu Quyên và nói:

- So với cô nương thì có lẽ phải cao hơn một bậc.

Mẫn Diệu Quyên bất giác đỏ mặt, nàng vội lui bước mà chẳng nói thêm một lời. Hiện tại chỉ còn Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái và Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh là chưa động thủ.

Tài Ngọc Thanh sải bước lên trước và cười nhạt, nói:

- Võ công của người quả nhiên là bất phàm, bọn ta khó lòng sánh kịp, chỉ xin hạ thủ lưu tình cho.

Nói đoạn nàng cung thủ chào, thần thái tỏ ra rất lễ độ. Giang Hải Phong thấy cô nương này ăn nói nhã nhặn, nhân phẩm thoát tục, trong thất nữ thì nàng là một nhân vật thanh thoát nhất.

Giang Hải Phong đáp lễ và nói:

- Cô nương chớ khách khí, đến Tây Hồ và được lĩnh giáo thân thủ của các vị cô nương là một chuyện rất vinh hạnh đối với tại hạ.

Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh mỉm cười, nói:

- Mời Giang tướng công lấy binh khí ra, ta không khách khí đâu đấy!

Nói đoạn nàng lấy ra một đôi vòng lấp lánh kim quang, song thủ khẽ nâng lên thì đôi vòng lập tức phát ra thanh âm leng keng. Tài Ngọc Thanh khẽ quát một tiếng rồi phát hữu thủ ra theo thế Thuận Thủy Thôi Châu, chiếc vòng nhằm giữa ngực Giang Hải Phong mà đánh tới. Nhưng đó chỉ là hư chiêu, cô nương này lập tức thu hữu thủ lại, đồng thời đẩy chiếc vòng bên tả thủ ra, thế công cực nhanh nhằm vào vai phải của Giang Hải Phong mà bổ xuống.

Đây là đấu pháp Như Ý Kim Hoàn, chiêu thức bất phàm. Giang Hải Phong vốn muốn dùng tay không tiếp chiêu nhưng đối phương là một cô nương, chàng không tiện làm nhục cô ta trước mặt thiên hạ nên cười nhạt rồi nói:

- Giang mỗ lãnh giáo đây!

Hữu thủ trầm xuống rồi phát ra, một đạo bạch quang lóe chớp, Ngưng Sương Kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

- o O o -